

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 219/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, Janka Kráľa 1, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S/43/2011-79 z 19. septembra 2012 a v odvolacom konaní rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžhuv/5/2012 z 27. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2014 doručená sťažnosť I. K. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 S/43/2011-79 z 19. septembra 2012 a v odvolacom konaní rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžhuv/5/2012 z 27. novembra 2013.

2. Zo sťažnosti a z pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu „v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ďalej len „ÚPV SR“, pozn.) č. PP 5017-2007 II/6-2011 zo dňa 11. februára 2011 a rozhodnutia PP 5017-2007 zo dňa 11. 02. 2011“. Krajský súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 23 S/43/2011-79 z 19. septembra 2012 „žaloby žalobcu zamietol“. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžhuv/5/2012 z 27. novembra 2013 tak, že rozsudok krajského súdu z 19. septembra 2012 potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd „pochybili, keď akceptovali argumenty ÚPV SR“. Sťažovateľ tvrdí, že „uvedenými rozhodnutiami a konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo alebo s ním súviselo bolo porušené právo garantované článkom 46 (najmä ods. 1, 2 a 3)... Ústavy..., ako aj články Dohovoru..., konkrétne. čl. 6 ods. 1 a čl. 13“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 ústavy..., ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... č. k. 23 S/43/2011-79 zo dňa 19. 09. 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu... sp. zn. 6 Sžhuv/5/2012 zo dňa 27. 11. 2013, porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 19. 09. 2012 a rozsudok Najvyššieho súdu... zo dňa 27. 11. 2013 sa v plnom rozsahu zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznávajú trovy právneho zastúpenia v sume 284,08 EUR...“

II.

5. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Sťažovateľ sa domáhal toho, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy, ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu (pozri bod 4).

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

9. Sťažovateľ namietal porušenie ním označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 23 S/43/2012-79 z 19. septembra 2012. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžhuv/5/2012 z 27. novembra 2013, ktorý nadobudol podľa na ňom vyznačenej doložky právoplatnosť 2. januára 2014.

10. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie predmetného rozsudku krajského súdu preto, lebo na základe sťažovateľom podaného odvolania patrilo do právomoci najvyššieho súdu. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetným rozhodnutím krajského súdu (bod 9). Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

11. Sťažovateľ namietal tiež porušenie ním označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžhuv/5/2012 z 27. novembra 2013 ako súdu odvolacieho, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 23 S/43/2011-79 z 19. septembra 2012 (pozri body 2 a 9).

12. Podľa čl. 46 ústavy

(1) Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

(2) Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

(3) Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

13. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ predovšetkým namietal, že sa „... postupom a rozhodnutiami KS BB a NS SR porušili základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces“ (vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu pozri bod 10), teda právo zaručené čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Článkom 46 ods. 1 (a tiež čl. 46 ods. 2) ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 (a tiež čl. 46 ods. 2) ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) vrátane návrhu o námietke zaujatosti, alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym (a tiež aj administratívnym) rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

15. V prípade sťažovateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľa. Nespokojnosť sťažovateľa s obsahom

rozhodnutia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

17. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

18. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Najvyšší súd po oboznámení relevantných častí prvostupňového rozhodnutia, odvolacích dôvodov sťažovateľa a stanoviska žalovaného v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu... www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie č. PP 5017-2007 II/6-2011 z 11. februára 2011, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) v spojení s § 51 ods. 5 zákona č. 435/2001 Z. z. rozklad zamietol a rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky z 13. augusta 2010 č. PP 5017-2007, ktorým bola zamietnutá žiadosť o pokračovanie v konaní vo veci patentu PP 5017-2007 s názvom „Spôsob prípravy mastencového produktu s vysokým stupňom čistoty“, pričom rozhodnutie o zastavení konania o predmetnej prihláške patentu zo 14. januára 2010 zostalo v platnosti, a to z dôvodu, že spoluprihlasovatelia neodstránili úradom vytykané nedostatky, t. j. nepredložili úradu doklad o prevode práv na riešenie z piatich spolupôvodcov na dvanástich spoluprihlasovateľov podľa § 12 ods. 3 a § 37 ods. 5 písm. f) patentového zákona, ktoré bránili ďalšiemu konaniu o prihláške patentu PP 5017-2007 a mali za následok zastavenie konania o predmetnej prihláške patentu.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že rozhodnutím Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. PP 5017-2007 z 14. januára 2010 bolo v súlade s ustanovením § 40 ods. 3 zákona č. 435/2001 Z. z. zastavené konanie o patentovej prihláške zn. spisu PP 5017-2007 s názvom „Spôsob prípravy mastencového produktu s vysokým stupňom čistoty“ z 26. februára 2007 prihlasovateľa TANO CONTO, s. r. o.,

Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica a to z dôvodu, že sa v stanovenej (ani predĺženej) lehote sa prihlasovateľ nevyjadril a vytýkané nedostatky neodstránil, hoci bol správou úradu z 26. januára 2009 upozornený, že patentová prihláška vykazuje nedostatky, ktoré bránia jej zverejneniu. Proti predmetnému rozhodnutiu rozklad podaný nebol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 22. februára 2010.

Ďalej mal najvyšší súd z administratívneho spisu preukázané, že úrad doručil patentovému zástupcovi Ing. F. výsledok predbežného prieskumu a zároveň vyzval patentového zástupcu, aby sa v lehote do 4. decembra 2008 k výsledku predbežného prieskumu vyjadrili. Z výsledku prieskumu je zrejmé, že úrad žiadal predložiť platnú zmluvu o prevode práv na riešenie, ktoré je predmetom patentovej prihlášky zn. spisu PP 5017-2007, medzi pôvodcami a subjektmi, na ktoré malo právo na riešenie prejsť s tým, že na zmluve musia byť podpísaní všetci spolupôvodcovia. Následne patentový zástupca dňa 4. decembra 2008 doručil úradu vyjadrenie k správe o prieskume, pričom prílohou tohto vyjadrenia bola „Dohoda o prevode práv na riešenie“ z 30. júna 2006 spolu s ďalšími 6 prílohami. Na základe uvedeného úrad vykonal predbežný prieskum patentovej prihlášky a jeho výsledok opätovne zaslal patentovému zástupcovi, ktorého zároveň vyzval, aby v lehote do 28. marca 2009 odstránil vytýkané nedostatky, konkrétne vytýkal, že predložená „Dohoda o prevode práv na riešenie“ nemá všetky náležitosti, keďže na predloženej dohode sú podpísaní len spolupôvodcovia, ale nie je tam podpísaný ani jeden z prihlasovateľov, na ktorých má právo na riešenie prejsť. Následne patentový zástupca opakovane žiadal celkovo 7 krát úrad o predĺženie lehoty, naposledy dňa 1. októbra 2009 žiadal o predĺženie lehoty do 1. decembra 2009 na vyjadrenie k správe o prieskume PP 5017-2007, pričom z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že do uvedeného dňa nebolo úradu podané žiadne písomné vyjadrenie k veci, resp. namietanie nesprávneho posúdenia predloženej zmluvy, resp. postupu úradu,

Podaním doručeným úradu dňa 22. marca 2010 požiadal patentový zástupca Ing. F. podľa § 51 zákona č. 435/2001 Z. z. o pokračovanie v konaní vo veci patentovej prihlášky č. PP 5017-2007, v ktorej žiadosti reagoval na správu úradu o výsledku prieskumu z 26. januára 2009 a požiadal o vyčiarknutie spoločnosti Ing. I. K. - ECCO FATTO, Banská Bystrica zo zoznamu prihlasovateľov a taktiež požiadal o vyčiarknutie zo zoznamu prihlasovateľov spoločnosť VARS Slovakia, s. r. o. Banská Bystrica. Zároveň úradu

oznánil, že súhlas (podpisy) prihlasovateľov s prevodom práv bol realizovaný formou Dodatku č. 1 k „Dohode o prevode práv“, ktorý predloží dodatočne.

Oznámením o zamietnutí žiadosti o pokračovanie v konaní z 13. apríla 2010 úrad požiadal patentového zástupcu Ing. F., aby sa v lehote do 29. apríla 2010 vyjadril ku skutočnostiam, ktoré majú za následok nevyhovenie jeho žiadosti o pokračovanie v konaní. Ako dôvod nevyhovenia žiadosti úrad označil, že k žiadosti o pokračovanie v konaní nebola priložená platná zmluva o prevode práva na riešenie na prihlasovateľov, ktorá by obsahovala všetky potrebné náležitosti, teda spolu so žiadosťou nebol v zmysle ustanovenia § 51 ods. 2 patentového zákona urobený aj zmeškaný úkon, a to najneskôr do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia úradu vydaného v dôsledku zmeškania lehoty.

Na základe oznámenia úradu doručil patentový zástupca dňa 28. apríla 2010 svoje vyjadrenie aj s prílohami v počte 23, ktoré tvorili dohody a darovacie zmluvy.

Podľa § 51 ods. 2 zákona č. 435/2001 Z. z. ak účastník konania pred úradom zmeškal úradom určenú lehotu na vykonanie úkonu, môže po uplynutí tejto lehoty požiadať úrad o pokračovanie v konaní a zároveň urobiť zmeškaný úkon, a to najneskôr do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia úradu, vydaného v dôsledku zmeškania lehoty.

Podľa § 51 ods. 5 zákona č. 435/2001 Z. z. úrad zamietne žiadosť o predĺženie lehoty alebo žiadosť o pokračovanie v konaní, ktorá nezodpovedá podmienkam podľa ods. 1 alebo 2, alebo jej nemožno vyhovieť podľa ods. 4; pred rozhodnutím o zamietnutí žiadosti úradu umožní žiadateľovi vyjadriť sa k zisteným dôvodom, na ktorých základe má byť žiadosť zamietnutá.

Z ustanovenia § 51 ods. 5 patentového zákona vyplýva, že správny orgán pred aplikáciou tohto ustanovenia uskutočňuje správnu úvahu a hodnotí, či žiadosť o pokračovanie v konaní zodpovedá podmienkam podľa ods. 2 a v súlade s tým citované ustanovenie ukladá úradu povinnosť umožniť žiadateľovi vyjadriť sa k zisteným dôvodom, v danom prípade k dôvodom zamietnutia žiadosti o pokračovaní v konaní.

Najvyšší súd poukazuje na to, že v rámci prieskumu zákonnosti rozhodnutia vydaného podľa § 51 ods. 5 patentovaného zákona sa skúma iba správna úvaha a splnenie procesných podmienok na pokračovanie v konaní.

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také

rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Vychádzajúc z obsahu odvolacích námietok, odvolací súd zistil, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že k žiadosti o pokračovanie v konaní podanej v zákonnej dvojmesačnej lehote podľa § 51 ods. 2 patentového zákona nebol zároveň urobený aj zmeškaný úkon, ktorý bránil žalovanému v konaní o patentovej prihláške zn. spisu PP 5017-2007. Túto skutočnosť v odvolaní potvrdil aj samotný žalobca.

Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 51 ods. 2 patentového zákona jednoznačne požaduje, aby k žiadosti o pokračovanie v konaní bol urobený aj zmeškaný úkon, ktorý bol dôvodom zastavenia konania dôvodiac ďalej, že citované ustanovenie ako predpoklad pokračovania v konaní vyžaduje kumulatívne splnenie nasledovných zákonných podmienok:

- 1) účastník konania pred úradom zmeškal úradom určenú lehotu na vykonanie úkonu*
- 2) účastníkom konania bola podaná žiadosť o pokračovanie v konaní*
- 3) účastník konania zároveň urobil aj zmeškaný úkon*
- 4) účastník konania podal žiadosť a zároveň urobil zmeškaný úkon najneskôr do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia úradu.*

Posúdenie splnenia zákonných podmienok na pokračovanie v konaní je vecou správnej úvahy žalovaného, pričom odvolaciemu súdu v danom prípade prináleží iba zhodnotiť, či jeho postup nevybočil zo zákonného rámca, a či následne konajúci správny orgán svoje rozhodnutie náležité odôvodnil.

Dôvodom zamietnutia žiadosti o pokračovanie v konaní o patentovej prihláške zn. PP 5017-2007 bolo v danom prípade, že súčasne so žiadosťou o pokračovanie v konaní nebol urobený aj zmeškaný úkon, konkrétne nebola v zákonnej lehote predložená úradom požadovaná dohoda o prevode práv na riešenie s potrebnými náležitosti. Až po uplynutí zákonnej lehoty, táto uplynula dňa 23. apríla 2012, keď posledný deň lehoty (22. apríla 2012) pripadol na nedeľu, urobil patentový zástupca dňa 28. apríla 2012 zmeškaný úkon doručením jednotlivých dohôd a zmlúv. Z uvedeného je evidentné, že zmeškaný úkon bol urobený až po uplynutí zákonnej lehoty a pokiaľ konajúce správne orgány túto skutočnosť vyhodnotili v rámci správnej úvahy za relevantnú pre zamietnutie žiadosti o pokračovanie v konaní, nevybočili z medzí ustanovenia § 51 ods. 2 patentového zákona,

Námietky, ktorými žalobca poukazoval na nesprávny postup žalovaného ktorým, podľa jeho názoru žiadal predloženie neexistujúceho dokumentu, podľa názoru najvyššieho súdu v danom konaní neobstoja. Najvyšší súd v tejto súvislosti zastáva názor, že tieto námietky mali byť obsiahnuté v rozklade proti rozhodnutiu o zastavení konania zn. PP 5017-2007 zo 14. januára 2010, avšak predmetné rozhodnutie rozkladom napadnuté nebolo.

Podľa názoru najvyššieho súdu žalobca v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu zamietol. Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 244 ods. 1 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v tomto konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.»

19. Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

21. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že postup a rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

22. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označeným právom podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Uvedený právny záver sa vzťahuje aj na právo na účinný právny prostriedok nápravy zaručené čl. 13 dohovoru (bod 12), ktoré

v danom prípade obsahovo korešponduje so základným právom na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu všeobecným súdom.

23. Sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva „*na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím...*“ (pozri bod 12) zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy.

Vychádzajúc z právnych záverov ústavného súdu prezentovaných v bode 21 ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť odmieta aj v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú pre absenciu príčinnej súvislosti medzi porušením označeného práva a namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nemal dôvod zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014